

Thema 9 Op ontdekking

Een duwtje in de rug

1. Heel wat mensen willen graag kinderen uit ontwikkelingslanden een duwtje in de rug geven. Daarvoor kunnen ze terecht bij organisaties zoals Unicef, de Verenigde Naties, het Rode Kruis en ga zo maar door. Er zijn immers heel wat hulpacties.

2. Toch laten sommige mensen het daar niet bij. Zij willen zo'n jongen of meisje adopteren. Meestal zijn het mensen die zelf geen kinderen hebben, maar er wel zouden willen. Kinderen uit het verre Azië of Latijns-Amerika krijgen in het rijke Westen betere kansen dan in hun eigen arme land. Die jongens of meisjes – meestal weeskinderen – vinden hier nieuwe ouders en een nieuw leven. Dat is een goede zaak.

3. Maar het kan nog anders: een kind 'adopteren' terwijl het toch in eigen land blijft, in de vertrouwde omgeving van de familie en het dorp dat het goed kent. Een aantal organisaties zoals 'Plan International' en 'Born in Africa' maken dit mogelijk.

4. Voor een klein maandelijks bedrag zorgen deze organisaties ervoor dat het kind, de familie en de hele omgeving er wel bij varen. Want niet alleen deze kinderen krijgen hierdoor meer kansen op goed onderwijs, ook de hele dorpsgemeenschap heeft er voordeel bij. Bijvoorbeeld door

het bouwen van waterputten, door de aanleg van riolering en door te voorzien in stromend water. Of door er voor te zorgen dat deze kinderen naar school kunnen gaan. Op die manier helpen deze organisaties heel wat dorpen in de ontwikkelingslanden met het geld van de 'adoptieouders'. Want je kunt het kind adopteren voor enkele jaren.

5. Wie een kind adopteert, krijgt geregeld informatie over het adoptiekind en de familie. Af en toe stuurt het gezin foto's op. Het meisje of de jongen stuurt wel eens een brief. Zo kun je goed volgen hoe ze het in het verre land maken. Zo kom je niet alleen te weten wat er met het geld gebeurt. Maar op die manier maak je ook kennis met de leefgewoonten in verre landen.
6. Het belangrijkste is natuurlijk dat je die mensen rechtstreeks en voor langere tijd helpt. Zo kun je je steentje bijdragen om de welvaart in het eigen land een beetje over te dragen naar plaatsen in de wereld waar het hard nodig is.

Mijn naam is Emily Kerubo. Ik ben 10 jaar oud. Ik werd geboren met een afwijking aan mijn benen. Ze werden geamputeerd en nu heb ik protheses. Nu ben ik heel blij dat ik kan lopen en gaan waar ik wil, en ook naar school om te leren voor mijn kleurrijke toekomst! Ik zit nu in de 5e klas, en ik leer met de meisjes van Nyabondo. In de toekomst wil ik advocaat worden zodat ik onafhankelijk kan zijn. Ik wil jullie heel erg bedanken voor alle hulp die jullie mij gegeven hebben. God zegene jullie.

Emily

(bron: <http://www.debenennemen.nl/>)

Schenk een nieuwe toekomst!

Ook jij kan kinderen in Togo helpen. Echt helpen. Steun onze organisatie, SOS Kinderdorpen, op één van de volgende manieren.

Schenk maandelijks € 30 en word zo **peter of meter van een kindje** uit het SOS Kinderdorp in Kara.

Jouw bijdrage gaat rechtstreeks naar je beschermeling in Togo, die dankzij jou een betere opvang, opvoeding, opleiding en gezondheidszorg zal genieten. Je ontvangt een foto van je kindje, en zal actief op de hoogte gehouden worden van alle speciale gelegenheden in zijn of haar leven. Schrijf je hier in!

Het sneeuwpopmeisje

Er was eens een boer in Rusland die Iwan heette en zijn vrouw heette Maroesja. Zij waren al heel wat jaren getrouwd, maar zij hadden geen kinderen. Dat vonden zij verschrikkelijk. Zij keken vaak hoe de kinderen van de burenspeelden; dat was hun enige vreugde.

Op een mooie winterdag, toen het 's nachts lang had gesneeuwd, keken Iwan en zijn vrouw naar de buurkinderen die lachend in de sneeuw speelden. De kinderen waren een sneeuwpop aan het maken en Iwan en Maroesja vonden het leuk om te zien hoe de pop steeds groter en mooier werd. Opeens zei Iwan: 'Vrouw, laten we naar buiten gaan en ook een sneeuwpop maken!' – 'Waarom niet?' zei Maroesja. 'Wij mogen ook wel eens een pleziertje hebben. Maar waarom zouden we een grote sneeuwpop maken? Laten we een sneeuwkindje maken, nu God ons geen levend kindje heeft gegeven.' – 'Dat is een goed idee,' zei Iwan tegen Maroesja en samen gingen zij naar buiten.

Het familielevens bij Indianen

Binnen de families waren de taken duidelijk omschreven. De mannen jaagden, beschermden de stam en gaven leiding. De vrouwen verbouwden gewassen, maakten kleren, zorgden voor het huis en de zieken en bereidden het eten. Kleine kinderen leidden korte tijd

een zorgeloos leventje, maar de meisjes leerden al vroeg van hun moeder hoe ze huishoudelijk werk moesten verrichten. De jongens werden door de mannen onderwezen in het gebruik van wapens en in de jacht. Meisjes konden al op hun twaalfde trouwen. Voordat er een huwelijk kon worden gesloten, moesten de jongens met hun toekomstige schoonouders cadeaus uitwisselen. De meeste kinderen werden

bij hun geboorte vernoemd naar een grootouder. Later kozen ze zelf een andere naam.

*Bron: Michael Stotter:
Noord-Amerikaanse Indianen*

Geachte mevrouw De Pretter

Vorige maand heb ik in uw filiaal in Kortrijk een gsm, model Kiolo, gekocht. Na twee weken viel het toetsenbord eraf. Ik ben dan teruggegaan naar de winkel. Ik denk dat de verkoper mijn klacht niet serieus nam, want zij vroeg of ik het toetsenbord niet zelf terug kon plakken.

Ten eerste koop ik geen gsm die ik zo snel zelf moet herstellen. Ten tweede vind ik dat uw winkel mijn klacht serieus moet behandelen. Ik wil dan ook dat u mijn gsm laat herstellen; anders wil ik mijn geld terug.

Ik hoop binnen een week iets van u te horen.

Met beleefde groeten
Linde Bastiaens

Nomas

Zwerfolken vind je niet in ons land. Die vind je wel in streken met onafzienbare vlakten, woestijnen, savannen en toendra's.

Voor de zwervers is trekken een bittere noodzaak. Net als trekvogels weten ze op een gegeven moment: we moeten hier weg, anders hebben we straks niets meer te eten. Dat voortdurende trekken betekent een moeilijk leven. In plaats van: 'Ha, heerlijk!...' denken ze bij het begin van een nieuwe tocht: 'Hopelijk wordt de reis niet te moeilijk. Hopelijk vinden we gauw weer een plek waar genoeg voedsel is voor een tijdje.' Zwerfolken kun je indelen in twee groepen. Er zijn in de eerste plaats de jagers. Die leven vooral van vlees en van de vruchten die ze vinden.

Een tweede groep zijn de veetelers, de boeren. Ze hebben grote kudden schapen, geiten, kamelen of rendieren. Die beesten moeten natuurlijk grazen. Zodra de velden kaal worden, pakken de boeren de tenten in, laden ze op wagens en draagdieren en daar gaat de

karavaan. Naar nieuwe streken, waar volop eten is voor het vee. Deze mensen moeten leven van de producten van hun dieren: melk en vlees. Of ze het een leuk bestaan vinden? Ze weten niet beter en misschien houden ze er wel van. Het woord 'nomas' komt uit het Grieks. Het betekent: hij die al weidend met zijn kudden rondtrekt. Zo snap je meteen hoe we aan het woord 'nomaden' komen. Voor de eerste deelgroep, de jagers, klopt deze omschrijving niet helemaal. Voor de tweede groep wel: veetelers, boeren. Maar voor het gemak noemen we beide soorten trekvolken maar nomaden.

Op de vlakke

In ons dichtbevolkte land zie je nooit zwervers. Ze vinden hier geen uitgestrekte vlakten. In Noord-Europa en Azië wel.

Daar, in de toendra's, grazen duizenden rendieren.

De rendiernomaden gebruiken hun vee op allerlei manieren.

Ze spannen hun dieren voor hun sleden, ze drinken de melk, ze eten het vlees en benutten de huiden voor het maken van tenten. In de winterse koude van Lapland draag je het best de kleren die afkomstig zijn van het rendier zelf.

Op de prairies van Noord-Amerika zwerven nog altijd **indianenstammen** rond met hun kudden. Maar dat doen ze vooral voor de toeristen.

In het gebergte van de Sahara leven **de Toearegs**. Die hebben nog een echt zwaar leven. Maar het is een trots volk, dat neerkijkt op de andere woestijnbewoners, die niet eens witte kamelen hebben zoals zij.

Trots en onafhankelijk zijn ook **de pygmeëen** in de oerwouden van Afrika. Omdat het heel kleine mensjes zijn, noemt men ze ook dwergenvolk. Maar jagen kunnen ze als de beste.

De Arabische nomaden trekken met hun geiten en kamelen door de woestijn, van oase naar oase.

Overdag moeten ze allerlei dingen doen om zich tegen de hitte te beschermen. Maar 's nachts is het zo koud dat ze zich in dekens van kamelenhuid moeten wikkelen.

Een totaal ander leven is dat van **de Eskimo's** op Groenland en in Canada.

Hu!! Wat een kou!! En altijd maar vis en zeehondenvlees eten!

Wat al deze volken gemeen hebben, is het leven op de eindeloze vlakten, hoe verschillend die ook zijn. Alleen de pygmeeën verstoppen zich in het oerwoud.

Zigeuners

De zigeuners komen oorspronkelijk uit Noord-India. Ze vormen een heel apart

nomadenvolk. Ze zoeken niet de vlakten op, maar de dichtbevolkte gebieden. Deze mensen trekken ook door ons land. Ze wonen in caravans en woonwagens en leven van de handel. Vooral de handel in opgeknapte oude auto's.

Je t'aime ♥ Ik hol van die ♥ Goa ai li

Jag alskar dig ♥ Ta gra agam ort

Ich liebe dich ♥ S'ayapo ♥ I love you

Aloha i'a au oe ♥ Jag älskar dig

Ik hâld fan dei ♥ Te amo ♥ Mahal kita

Ja vas lyublyu ♥ Mina rakastan

Tangsinul sarang ha yo ♥ Ti amo

Kimo o ai shitero ♥ Ik hou van jou

Te iubesc ♥ Tora dost daram ♥ Afgreki

Nalingi yo ♥ Es tevi milu ♥ Tifi Afamofu

! حبك ♥ 我爱你 ♥ Seni Seviyorum

... Ik ook van jou!